

De Echte Waarheid

Shawna Grin

Merel (15) woont samen met haar zusje Lies (8) en haar moeder Ans (40) in een woning in Arnhem. Merels vader is weggegaan toen ze 6 was. Ans was onbedoeld zwanger geraakt net voordat haar man vertrok. Ans heeft een baan als journalist en is daarom veel weg van huis. Merel moet daarom vaak voor haar zusje zorgen. Merel heeft een opa en een oma. Ans heeft daar weinig tot geen contact mee, maar Merel en Lies wel. Achter de winkel waar hun vaak boodschappen doen is een huis, daar wonen de eigenaren van de winkel samen met hun zoon Josh (16). Merel heeft Josh maar 1 keer gezien, maar wist meteen dat ze hem leuk vond. Josh zag vanuit hun huis Merel best wel vaak en hij vindt haar heel leuk, maar dat weet ze alleen nog niet. Wat Merel ook niet weet is dat Josh bij haar op school komt. Als ze elkaar hebben ontmoet en Merel thuis komt is er telefoon geweest. Er is iets verschrikkelijks gebeurd. Haar moeder is overleden. Josh weet er meer vanaf dan dat Merel weet. Maar hoe is haar moeder overleden? Door wie is het veroorzaakt? En vooral: Wat heeft Josh er mee te maken? En waarom weet hij meer dan de rest?

HOOFDSTUK 1

Daar is hij dan, Josh. Hij is leuk, knap en schattig. Hij kijkt mijn kant op met zijn mooie lieve blauwe ogen en lacht naar me. Ik zie dat hij kuiltjes in zijn wangen heeft en dat vind ik zo leuk als een jongen dat heeft. Dat maakt een jongen gelijk een stuk leuker. Hij komt naar me toe en ik dacht: wat moet ik doen. Hij komt steeds dichterbij en als hij bij me staat vraagt hij: "Hoe heet je, bloedmooi meisje?". "Ik ben Merel.", zeg ik een beetje verlegen. "Wat een mooie naam is dat. Ik ben Josh." Hij glimlacht en zegt dan uit het niets: "Je lijkt me een heel leuk meisje." Ik begin te blozen. Hij lacht en zegt: "Ik moet helaas weg, maar zullen we een keer afspreken? Hier is mijn nummer, bel me maar als je zin hebt." Hij geeft me z'n nummer op een briefje en vertrekt door de voordeur. Even weet ik niet meer wat er zo net gebeurt is. Ik denk na, wat moet ik nou ook al weer doen. Ik weet het niet meer. Ik loop door naar de wc om even wat water te drinken. Toen wist ik het weer. Ik heb een afspraak in het ziekenhuis! Ik ren de school uit en pak zo snel als ik kan me fiets. Ik fiets zo snel als ik kan naar huis, dump me tas en race door naar het ziekenhuis. Als ik binnen kom hoor ik net dat me naam wordt geroepen. Gelukkig, ik ben nog op tijd.

Ik loop de praktijk uit en fiets terug naar school. Ik moest alleen voor controle, omdat ik mijn hand gekneusd had. Ik pak mijn fiets en ga naar huis. Als ik thuis ben en me kamer binnen wil lopen hoor ik ineens gehuil uit de kamer naast me. Ik kijk om het hoekje en zie dat het me kleine zusje Lies is die zit te huilen. Ik vraag: "Wat is er aan de hand, Lies?"

“Mammmmma iss isss....”, ze stopt. Ik vraag een beetje geïrriteerd: “Wat is er met mama?” “Ze.. ze... is dood.” Voor een seconde stopt me hart even met kloppen. Ik weet niet wat ik hoor, is het wel waar wat ze zegt? Nee, ik geloof het niet. Maar waarom zou mijn zusje daarover liegen? “Van wie heb je het gehoord”, vraag ik. Snikkend zegt ze: “Er belde net een man die zei dat hij van het ziekenhuis was. Hij zei dat mama overleden is door een soort ongeluk.” Mijn hart staat even stil en ik loop de kamer uit. Ik loop mijn kamer in en smijt de deur met een harde klap dicht. Ik sta met me rug tegen de deur. Ik zak naar de grond en begin keihard te huilen. Terwijl me zusje op de deur bonst en schreeuwt: “Laat me binnen! Ik wil niet alleen zijn!” Ik doe de deur open en gooi me armen om me zusje heen. Ik neem haar mee naar me bed en uren zitten we te huilen in elkaars armen. Als we gestopt zijn met huilen gaan we op bed liggen en vallen we samen in slaap.

Ineens schrik ik wakker van een hard geluid. Ik kijk naar de klok en zie dat het 3 uur in de nacht is. Ik kijk naast me. Mijn zusje ligt nog te slapen. Ik vraag me af wat het harde geluid was. Ik kijk naar buiten en zie dat het de burens zijn die thuis komen van een feestje. Ik ga weer liggen en probeer weer te slapen. Ik kom niet meer in slaap. Steeds denk ik aan mijn zusje die over het telefoontje en over mama verteld. Ook denk ik steeds aan de ontmoeting met Josh. Ik heb dorst dus ik stap me bed uit en ik ga naar beneden om wat te drinken. Eenmaal beneden schenk ik wat te drinken in en ga op de bank zitten. Het is half vier en ik zit beneden. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik wil me gedachten even op zij zetten dus zet ik de tv maar even aan. Als ik een

tijdje tv kijk hoor ik ineens: “Merel?” Het is Lies die op de trap zit. Ik zeg: “Kom maar.” Ze komt naast me zitten en vraagt of ze wat mag drinken. “Tuurlijk”, zeg ik en pak wat te drinken voor haar. Samen kijken we een tv serie en proberen te vergeten wat er gebeurt is. Even later vallen we toch weer in slaap.

Ik zak naar de grond en begin keihard te huilen.

HOOFDSTUK 2

De volgende ochtend word ik wakker. Ik kijk even waar ik me ook al weer bevind. Ik zie dat ik op de bank in de woonkamer lig en dat de tv nog aan staat. Ook zie ik dat Lies nog in me armen ligt te slapen. Ik probeer op te staan zonder Lies wakker te maken. Helaas lukt dat niet en ze wordt wakker. Ik kijk op de klok en zie dat het pas 9 uur 's morgens is. Eigenlijk moet ik om 10 uur op school zijn, omdat ik het eerste uur vrij heb. Ik wil wel naar school toe, maar ik weet niet wat ik met Lies moet doen. Ze kan niet mee naar school. Ineens bedenk ik me dat opa en oma op Lies zouden kunnen passen. "Ik bel even naar opa en oma en vraag of je daar even heen kunt, oké." "Waarom? Ik wil bij jou blijven." "Sorry Lies, maar ik moet echt naar school vandaag." Ik toets het nummer in en oma neemt de telefoon op: "Met Rinie de Vries." "Hoi oma, met Merel. Ik heb een vraagje aan je." "Ow oké, stel maar." "Kunnen jij en opa vandaag op Lies passen? Gisteren kregen we bericht dat mama is omgekomen bij een soort ongeluk." "Ja, tuurlijk willen we dat. Hoe gaat het met jullie?" "Dank je oma, dan kom ik er zo gelijk aan met Lies. Het gaat wel, we redden ons wel." "Oké als er iets is kunnen jullie altijd bij ons terecht. Dat weet je." "Dat weet ik, oma. Maar dan zien we je zo wel. Doei." "Is goed, doei." Ik hang op en breng zo snel mogelijk Lies naar opa en oma. Als ik Lies heb afgezet fiets ik zo snel mogelijk naar school en hoop dat ik nog op tijd ben.

Ik loop de school binnen en zie dat ik nog net op tijd ben. Ik ren naar het klaslokaal en ga snel zitten. Ik pak me boeken uit me tas, de docent komt binnen en doet

de deur dicht. “Leg jullie schriften open op het huiswerk, dan kom ik langs om het te controleren.” Dan besef ik me ineens: IK HEB ME HUISWERK NIET GEMAAKT! Ik probeer nog snel wat te maken, maar het is te laat. Meneer van der Bos staat voor me en vraagt: “Waar is je huiswerk? Waarom heb je het niet gemaakt?” “Sorry Meneer, ik ben het vergeten te maken, maar ik heb een goede reden.” “Kom maar even mee naar buiten en vertel wat er aan de hand is.” Ik loop met hem mee en vertel hem van mama en het ‘ongeluk’. Hij zegt: “Oké, ik begrijp dat je het huiswerk niet gemaakt hebt. Het is een nare situatie waar je nu in zit. Ik begrijp ook de situatie met je zusje en snap dat je hoofd er niet naar stond. Wat ik me wel afvraag is: waarom ben je toch naar school gekomen?” “Ik heb vandaag drie vakken waarvoor ik een proefwerk heb en ik kan het gewoon niet missen.” “Oké, ik begrijp het. Maar als ik jou was zal ik het wel tegen de docenten zeggen voordat het proefwerk begint. Ga nu maar rustig op je plek zitten en kijk maar of je mee kunt doen.” We lopen de klas weer in en ik ga zitten op me plek. Het is alleen wel jammer dat ik nou juist voor een plekje alleen en vooraan heb gekozen. Nu dwalen mijn gedachten sneller af. Ik kijk vaak naar buiten en kan me hoofd totaal niet bij de les houden.

We zijn nu bij het laatste uur en ik heb alle proefwerken verknald. Alle docenten weten het en ook me mentor weet het. Als ik voor de proefwerken een onvoldoende heb mag ik het overdoen als ik er klaar voor ben. Morgen is de begrafenis van mama. Morgen ben ik dus niet op school. Ook dan heb ik een toets. Deze mag ik een andere keer maken.

HOOFDSTUK 3

Vandaag is het een verdrietige dag. Vandaag wordt mama begraven. Lies en ik hebben allebei geen oog dicht gedaan. Ik zie steeds voor me hoe het zou zijn en wat er zou gebeuren. Ik weet niet of ik wel wat kan zeggen als ik daar voor al die mensen sta. Wat moet ik doen als ik in tranen uitbarst? Oma zegt dat het niet erg is als ik huil. Lies wil eigenlijk ook wat zeggen, maar opa en oma denken dat ze dat niet aan kan.

We mogen eerst nog even afscheid nemen van mama. Lies heeft een armbandje gemaakt van draad. Samen leggen we die in haar hand. Lies geeft haar een kus op haar voorhoofd. Ik vind dat zo moedig van haar. Lies heeft in ieder geval afscheid genomen. Opa neemt Lies mee naar buiten. Oma en ik zij nog bij mama, ik begin te huilen. Oma slaat een arm om mij heen, terwijl ik mijn hand op die van mama leg. "Ik wil nog helemaal geen afscheid nemen." "Dat snap ik, Merel. Maar het is niet anders." Een lange man komt binnen. "Als u er klaar voor bent sluiten we de kist. U mag daarbij helpen als u wilt." Ik knik voorzichtig ja. Ik geef mama nog een laatste zoen en geef aan dat we de kist kunnen sluiten. De familie komt binnen. Samen met de man sluit ik de kist. Lies helpt daarna mee om de kist naar de auto te rijden. Als de kist in de auto is gezet gaan Oma, Lies en ik in de lange auto. Het is een lange rit met een vreselijke stilte.

Bij het begraafplaats aangekomen komt de familie bijeen. Het is in besloten kring zoals mensen dat noemen. Ik vind het moeilijk om hier te staan met Lies die zachtjes mijn hand vast pakt. We lopen naar de plek toe waar mama wordt begraven. Het is een mooie plek